

Det er derfor særlig Hensynet til Børnets Levedygtighed og Sundhed, der i Samfundets Interesse nødvendiggør et Forbud mod Kvindens Arbejde i den første Tid efter Fødselen, og det er ogsaa paa dette Fælt, at den gavnlige Indflydelse af Bestemmelser, sigtende hertil, bedst lader sig paaavise, som det vil fremgaa af Eksemplet i Bilag 5.

Det er vel muligt, at et Forbud som det her omtalte kun vil gøre Barnekvinden selv en ringe Gavn, saalænge det ikke under en eller anden Form forenes med en Erstatning for Arbejdslønnens Tab, idet Kvinden i den Tid ofte vil være henvist til et langt haardere Husarbejde, men det er sikkert, at det erimod for Børnene vil have den største Betydning, og paa dette Punkt ligger derfor ogsaa dets væsentlige Begrundelse.

4. Foranstaltninger vedrørende Beskyttelsen af Arbejdernes Sundhed og Tilsynet hermed.

Ifølge § 21 i den nuværende Fabriklov af 23de Maj 1873 har det hidtil paa hvilet de lokale Sundhedsautoriteter at føre Tilsynet med, at Fabrikker og større Værksteder holdes rene, have tilbørligt Luftstifte og ikke oversfyldes med Arbejdere, samt at træffe de fornødne Foranstaltninger for at betrygge Arbejdernes Sundhedstilstand, og Bestemmelser vedrørende saadanne Foranstaltninger have været at fastsætte i de respektive Sundhedsvedtægter. I Modsatning til Lovens øvrige Paragraffer gælder denne Paragraf for alle Fabrikker og større Værksteder, uafhængigt om deri beskæftiges de ellers ved denne Lov særligt beskyttede Personer.

Denne Paragraf har altsaa hjemlet de lokale Sundhedsautoriteter baade Ret og Pligt til at føre det sanitære Tilsyn med alle Fabrikker og større Værksteder, og ved Udarbejdelsen af specielle Regulativer, stadfæstede af Justitsministeriet, at drage Omhu for Arbejdernes Sundhedstilstand, og saadanne specielle Regulativer ere i stort Omfang optagne i de nyere Sundhedsvedtægter.

Denne Paragraf har tillige tilladt at skride ind, hvor særligt Misbrug fandt Sted, men ingen specielle Regulativer foresandtes, og dette er godkendt af Højesteret.

De lokale Sundhedsautoriteter have altsaa hidtil, om end i stærkt begrænset Omfang, haft det i deres Magt at vaage over, at Arbejdernes Sundhedstilstand paa de fleste industrielle Omraader saa nogenlunde beskyttedes.

De Bestemmelser i det ny Lovforslag, der tage Sigte paa Arbejdernes almindelige Sundhedsvilkaar, ere hovedsageligt indeholdte i dettes § 14 og bestaa dels i en Fordring om — at alle Arbejdssteder, der falde ind under Lovens § 1, 1ste Stykke, skulle være saaledes indrettede og vedligeholdte, at Arbejdernes Sundhed, Liv og Lemmer tilbørligt er beskyttet — og dels i Fastsættelsen af visse bestemte Ventilations- og Renlighedsforanstaltninger.

Disse Bestemmelser betegne for saa vidt et Fremskridt i sanitær Henseende, som der forlanges, at der i Arbejdslokaler paa hensigtsmæssig Maade skal sørges for Luftstifte, og at Luftforhøvelsen skal tilvejebringes ad mekanisk Vej, hvor et stort Antal Arbejdere beskæftiges i samme Rum, eller hvor der udvikles Støv eller sundhedsfædelige Stoffer. Disse bestemte udtalte Fordringer ville kunne gøre en meget stor Nytte, om end de ikke ere saa vidtgaaende som andetsteds, hvor der som f. Eks. i Frankrig forlanges en direkte Bortflugning af Støv og af sundhedsfædelige Stoffer fra selve Opstaelsesstedet. Det maa endvidere siges at være meget praktisk, at der er givet en vis almindelig Rettefærdighed til Fastsættelsen af, hvad der bør forstaaes ved et Arbejdslokales Oversfyldning, idet der er angivet en bestemt Minimumsværdi for Lustrummet pr. Arbejder. Denne er ansat til 250 Kubf., altsaa en ret beskedent Fordring, hvortil det ogsaa med større Tydelighed bør fremhæves i Lovforslaget, at den kun er at opfatte som en Minimumsværdi, da den ellers let senere i Praksis vil blive forøget som en Norm¹⁾.

Hvorvidt nu den tilføjede Nytte af de i § 14 anførte Sundhedsbestemmelser i Virkeligheden vil opnaas i Praksis, vil alene afhænge af, hvem der skal bringe dem til Anvendelse. Ifølge hele den Form, i hvilken de med Rette ere affattede, kræves nødven-

¹⁾ Man har undertiden foreslaaet, at lade en bestemt Kulfyreprocent i Lokalet være det afgørende for Bestemmelsen af Oversfyldningen, og teoretisk set er denne Metode naturligvis at foretrække, og i specielle Tilfælde er den ogsaa den eneste brugbare, men som almindelig Regel vil den næppe være saa praktisk som et bestemt Lustrum, dels paa Grund af de Mangle, der knæbe ved selv de nyeste og bedste Metoder til Bestemmelsen af Kulfyreholdigheden af Luften, og dels paa Grund af Uanskeligheden ved at give en for alle Tilfælde gyldig Regel for hvor meget et Arbejdslokale en vis bestemt Kulfyreprocent ikke maa overskrides.